

Søn skulde have, udover det, som efter den bestaaende Lovs § 23 er indrømmet; men navnlig ønsker jeg, at den ærede Justitsminister vil oplyse mig om, hvorvidt det er aldeles klart, at enhver Disposition, som allerede er truffen, falder bort, saasnart denne Lov træder i Kraft.

Justitsministeren: Det er efter min Mening et tvivlsomt Spørgsmaal; det vil ganske beroe paa Dispositionens Indhold. Gaaer denne blot ud paa at tillægge en Datter lige Arv med en Søn, antager jeg, at den maa bortfalde, idet den da gaaer ud paa Noget, som ligefrem følger af nærværende Lov. Gaaer den derimod ud paa at tillægge en Datter en vis bestemt Deel af Formuen, som dog ikke gjør hendes Lod lige med Sønnens, saa er det tvivlsomt, om hun, foruden at tage fuld Lod efter denne Lov, fremdeles vil nyde godt af den Disposition, som Faderen har oprettet, idet denne Disposition muligens kan være — ikke en Benyttelse af den Afgang til at forøge en Datters Lod, som er indrømmet i Forordningen af 21de Mai 1845 § 2, men derimod — en Følge af den Bestemmelse i den nævnte Forordning, hvorefter en Fader kan disponere over en Fjerdedeel af sit Bo. Der kan altsaa tænkes saadanne Tilfælde, hvor Spørgsmaalet er meget tvivlsomt; og naar vedkommende Testator ikke træffer nye Bestemmelser, vil det blive et Spørgsmaal, der i sin Tid kan give Anledning til, at Sagen bringes for Retten. Jeg troer derfor ikke, at der kan gives nog en almindelig Regel i saa Henseende; men Enhver, der allerede har oprettet en Disposition, maa, naar denne Lov kommer ud, tage under Overvejelse, hvorvidt han finder Anledning til at gjøre yderligere Bestemmelser med Hensyn til sit Efterladenskab end dem, han allerede har gjort.

M. P. Bruun: Jeg skal tillade mig at understøtte de Bemærkninger, som den ærede 5te Landstingsmand for 7de Kreds (Nyholm) har gjort. Jeg er ogsaa enig i Lovens Princip; men det forekommer mig dog, at det vilde have været rigtigt, at man ved Siden deraf havde givet en udvidet Testationsfrihed, i det

Mindste i denne ene bestemte Retning. Hidtil har Reglen jo været, at Sønnen arvede dobbelt mod Datteren, men da var der jo ved § 2 i den ældre Anordning givet Faderen Ret til at lade Datteren gaae lige i Arv med Sønnen, altsaa Reglen var Forskjel og Undtagelsen var Lighed. Det forekommer mig, at det nu vilde være rigtigt, da Undtagelsen er bleven til Regel, at indrømme Ret til at gjøre en anden Undtagelse, at Faderen ved egen Disposition kunde lade Sønnen arve dobbelt mod Datteren. Jeg vilde foretrække paa denne Maade at holde endnu Noget tilbage af den ældre Lovgivning; men dersom man ikke vil ansee det for rigtigt, vilde man jo gennem § 23 i den nævnte Anordning kunne gjøre noget Lignende ved der at udvide Bestemmelsen fra $\frac{1}{2}$ f. Gr. til $\frac{1}{3}$, saa at Faderen, istedetfor at disponere over $\frac{1}{4}$, kunde disponere over $\frac{1}{3}$ og derved have en Sum, hvorved han kunde gjøre Sønnens Arv større end Datterens.

Formanden: Den 5te Landstingsmand for 7de Kreds har Ordet.

Nyholm: Jeg frasalder Ordet for Dialekt.

Lehmann: Uden at jeg i dette Dieblit tør udtale nogen endelig Mening om det opkastede og af den sidste ærede Taler yderligere fremhævede Spørgsmaal, skal jeg dog gjøre opmærksom paa de mange Midler, som vor Lovgivning allerede nu indeholder til at naae det omhandlede Diemed. Jeg skal ikke tale om, at en meget betydelig Deel af Grundeierdomme, med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet dog er af størst Interesse, ere underkastede de fideicommissariske Baand og saaledes endog saa godt som udelukkende gaae i Arv ikke blot alene til Sønnerne, men endog til en enkelt Søn. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at med Hensyn til alle Selveierbøndergaardene er der ved en Lovgivning, som aldeles ikke berøres af det her foreliggende Udkast, indrømmet Faderen en overordentlig stor Myndighed i denne Henseende, saa stor, at de i mangfoldige Tilfælde næsten have Characteren af Fideicommissar. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at hele